

SLUJBA DIVINĂ

„Căpeteniile poporului s-au așezat la Ierusalim. Cealaltă parte a poporului a tras la sort, pentru ca unul din zece să vină să locuiască la Ierusalim în cetatea sfântă, iar ceilalți să locuiască în cetăți. Poporul a binecuvântat pe toți cei ce au primit de bună voie să locuiască la Ierusalim. Iată căpeteniile ținutului cari s-au așezat la Ierusalim. În cetățile lui Iuda, fiecare s-a așezat în moșia lui, în cetatea lui Israel, preoții și leviii, slujitorii Templului, și fiii robilor lui Solomon...”

„Și ușierii: Șalum, Acub, Talmon, Ahiman, și frații lor; Șalum era căpetenia lor, și până în ziua de azi el este la ușa împăratului, la răsărit. Aceștia sunt ușierii taberei fiilor lui Levi. Șalum, fiul lui Core, fiul lui Ebiasaf, fiul lui Core, și frații săi din casa tatălui său, coreiții, împlineau slujba de păzitori ai pragurilor cortului; părinții lor păziseră intrarea în tabăra Domnului, și Fineas, fiul lui Eleazar, fusese odinioară căpetenia lor, și Domnul era cu el. Zaharia, fiul lui Meșelemia, era ușier la intrarea cortului întâlnirii. De toți erau două sute doisprezece, aleși ca ușieri ai pragurilor, și scriși în spițele de neam, după satele lor. David și văzătorul Samuel îi puseseră în slujba lor. Ei și copiii lor păzeau ușile Casei Domnului, adică ale casei cortului. Erau ușieri în cele patru vânturi: la răsărit, la apus, la miazănoapte și la miazăzi. Frații lor, cari

locuiau în satele lor, trebuiau să vină din timp în timp la ei șapte zile. Căci aceste patru căpetenii ale ușierilor, acești levii, erau totdeauna în slujbă, și mai aveau privegherea asupra odăilor și visteriilor Casei lui Dumnezeu; petreceau noaptea în jurul Casei lui Dumnezeu, a cărei pază o aveau, și pe care trebuiau s-o deschidă în fiecare dimineață. Unii levii aveau grijă de uneltele pentru slujbă, pe cari le numărau la intrare și le numărau și la ieșire. Alții îngrijeau de unelte, de toate uneltele sfântului locaș, și de floarea făinii, de vin, de untdelemn, de tămâie și de miresme. Fii de ai preoților pregăteau tămâia mirositoare. Matitia, unul din levii, întâiul născut al lui Șalum Coreitul, avea grijă de turtele coapte în tigaie. Și unii din frații lor, dintre chehatii, erau însărcinați să pregătească pentru fiecare Sabat pâinile pentru punerea înaintea Domnului. Aceștia sunt cântăreții, capii de familie ai levitilor, cari locuiau în odăi, scutiți de alte slujbe, pentru că lucrau zi și noapte. Aceștia sunt capii de familie ai levitilor, capi după neamurile lor. Ei locuiau la Ierusalim.”

Capitolul 11 din cartea lui Neemia se referă la slujba divină. Până aici, ne-am ocupat, în general, de consolidarea vieții locuitorilor din Ierusalim, de instalarea lor într-un cadru mai stabil și organizat. Festivitățile prilejuite de încheierea legământului cu Dumnezeu au reprezentat totodată o trecere oficială a poporului de la starea de înstrăinare de Domnul la o relație nouă cu El, bazată pe credință. Poporul se simțea iertat de fărădelegile comise, eliberat de povara apăsătoare a unui trecut de vinovăție și orbire spirituală. Era normal să-și arate acum bucuria, văzându-se din nou acasă.

De mulți ani doreau să se întoarcă în țara strămoșilor lor și priveau cu melancolie spre Ierusalim, orașul iubit,

unde înflorise cultura și credința lor. Le-a trebuit mult curaj ca să reconstruiască zidurile de apărare care înconjurau Ierusalimul, precum și casele de locuit din interior. Printr-o alegere fericită, fiecare cap de familie locuia împreună cu familia lui pe locurile moștenite de la înaintașii lor. Pacea domnea în țară. Traiul se îmbunătățea tot mai mult și comerțul înflorea. Toate se datorau sprijinului puternic al lui Dumnezeu, Care lucra cu mâna Sa cea bună și binecuvântată, coplesind poporul cu dovezi ale milei, îndurării și bunătății Sale.

Dar să vedem cum au decurs lucrurile mai departe. Oare n-ar trebui ca poporul să se înfrupte din plin de binecuvântările care i-au fost puse la dispoziție, mulțumindu-se cu liniștea pe care și-a câștigat-o? Textul nostru ne arată contrariul. Cea mai mică delăsare însemna începutul decăderii și făcea cu putință să se piardă din vedere binecuvântările primite până acum. Odată ce poporul a beneficiat din plin de răscumpărarea și reșezarea sa în Ierusalim, îi revenea o mare răspundere. El trebuia să-și dea seama de scopul cu care Dumnezeu l-a reșezat în Ierusalim, și anume să slujească Numelui Său. Or, Dumnezeu nu ajută un popor răzvrătit - poporul Său trebuie să-I fie credincios și să-I slujească, dovedind prin traiul lui o stare de sfințenie, participând la lărgirea hotarelor Împărăției Lui în lumea întreagă.

În Vechiul cât și în Noul Testament, rațiunea de a aparține poporului ales și răscumpărat al Domnului își află adevărata însemnătate și constituie un motiv de bucurie numai atunci când are loc împlinirea unor îndatoriri bine determinate, cum spune marele preot Zaharia, în cântarea lui consemnată în Evanghelia după Luca: *„Dumnezeu Își arată îndurarea față de părinții noștri, și Își aduce aminte de legământul Lui cel sfânt, potrivit jurământului prin care Se jurase părintelui nostru Avraam, că, după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, trăind înaintea*

Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre“ (Lc. 1.72-75).

Gândul temeinic exprimat de Neemia în capitolul 11 al cărții sale se împletește într-un mod fericit cu ideea de bază a întregii Scripturi, și anume aceea de a sta la dispoziția lui Dumnezeu. Noi n-am fost răscumpărați și mântuiți pentru propria noastră fericire, ci pentru a ne consacra total în slujba lui Dumnezeu.

S-a întâmplat odată ca o fetiță, precece pentru vârsta ei de 13 ani, să se îmbolnăvească grav. Ca urmare a suferinței sale, ea a devenit foarte sensibilă față de adevărurile Evangheliei. Cât a fost bolnavă, a stăruit în învățătura Bibliei. După o anumită vreme, darul credinței i-a cuprins inima și, mai târziu, după ce a fost vindecată, a încheiat legământ cu Dumnezeu. Dar pe când primea lecțiile de catehism, o frământa o întrebare pe care și-o punea în diferite feluri: Oare de ce m-a creat pe mine Dumnezeu? Ce rost are viața mea? Nu pot înțelege să trăiesc numai pentru a-mi îndeplini sarcinile care îmi revin. Nu cumva trebuie să tind după o țintă mai înaltă în viață?

Ne dăm noi seama de conținutul acestor întrebări? De fapt, o asemenea preocupare ar trebui să manifeste toți creștinii de pretutindeni. Sunt întrebări care ne pun minte la contribuție. Mulți oameni evită să răspundă cum se cuvine la întrebarea dacă nu cumva ar trebui să tindă și ei spre o țintă superioară, și continuă să ducă o viață lipsită de sens. Chiar unii dintre cei ce se socotesc a fi creștini, care au Biblia în casă și speranță în Dumnezeu, privesc lucrurile într-un mod ciudat, considerând că Dumnezeu trebuie să stea la dispoziția lor, și nu invers; că El este dator să urmărească numai avantajele lor, să-i scape din nevoi, să-i ajute în strâmtorări și ispите. Alții merg până acolo cu îndrăzneala lor încât își închipuie că Dumnezeu va continua să le slujească la nesfârșit fără să ceară nimic în schimb din partea lor.

Nu-i ușor să ne dăm seama cât de îmbibată cu egoism este viața noastră, cât de mult sunt orientate spre noi înșine credința și evlavia noastră, ce preocupați suntem de satisfacerea dorințelor noastre, gândindu-ne, înainte de toate, la asigurarea unui loc în Casa Tatălui, și mai puțin la datoria noastră de a sluji slavei Sale. De aceea să nu ne mirăm dacă mărturisirea credinței noastre este fără putere și lipsită de viață, și nu reușim să câștigăm suflete pentru Cristos. Atâta vreme cât oamenii din jurul nostru nu-L descoperă în noi pe Cristos, ci numai Eul nostru creștinat, nu vor crede în puterea Evangheliei, nu vor avea tragere de inimă să participe la serviciile noastre religioase.

Noi ne îndeplinim menirea, care constă în a sluji Domnului, printr-o mărturisire a credinței în bunătatea și îndurarea Lui. Scopul pentru care am fost mântuiți își are sensul în măsura în care cei din jurul nostru, văzându-ne viața, pot fi convinși de realitățile divine. Astfel îndeplinim condiția esențială pe care ne-o cere Sfânta Scriptură - și anume aceea de a sta, cu orice preț, și în orice împrejurare, la dispoziția lui Dumnezeu, iar aceasta devine gândul călăuzitor al vieții noastre întregi. Noi am fost răscumpărați pentru un scop nobil și divin. Viața noastră înseamnă, de fapt, o slujbă duhovnicească.

Apocalipsa afirmă, referitor la viața celor răscumpărați: „*A Lui, Care ne iubeste, Care ne-a spălat păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin*“ (Apoc. 1.5b-6).

În definitiv, același gând stăpânește și sufletul lui Neemia, dându-i putere și curaj în toate hotărârile lui. El se vedea împins să ducă la îndeplinire opera de reconstrucție a orașului, având în vedere, nu numai prosperitatea poporului său - ci, totodată, să aplice un program pentru proslăvirea lui Dumnezeu. Starea jalnică a orașului îi umplea inima de durere. El nu putea suferi ca poporul lui

Dumnezeu să îndure rușinea robiei. De aceea nu putea să aibă liniște înainte ca Ierusalimul să devină din nou locuința Domnului. Slujba duhovnicească este legată de Templul lui Dumnezeu, și Israel trebuie să fie readus la Ierusalim, iertat și curățit de păcatele sale, restabilit ca popor al lui Dumnezeu, iar viața națiunii și a fiecărui credincios în parte să devină din nou o trăire pentru slava lui Dumnezeu. Așa se dovedește o conștiință trezită pentru interesele Împărăției lui Dumnezeu. De aceea, ne este de mare folos să observăm în textul nostru câteva aspecte privind felul în care încearcă Neemia să pună pe inima copiilor lui Iuda slujba divină, conducându-i cu multă dragoste, spre acest țel.

1. Mai întâi de toate, Neemia ține mult ca nu numai ceata restrânsă a preoților să participe la slujba Domnului, ci tot poporul, cei de jos cât și cei de rang înalt, să țină serviciul divin împreună. Atât oamenii, cât și uneltele lor, trebuie să fie folosite în slujba lui Dumnezeu, totul fiind îndreptat către același izvor de putere: Dumnezeu plin de bunătate și îndurare.

Să ne închipuim o piramidă. Jos, la bază, se află temelia largă, care suportă toată greutatea clădirii, care reprezintă poporul. Din popor se ridică mai sus spița leviților, slujitorii Templului. Apoi dintre leviți s-au ales preoții și, în sfârșit, dintre preoți a fost ales Marele Preot, reprezentantul întregului popor. Aceasta este ceea ce se cheamă un sistem teocratic, o teocrație. Marele preot trebuia să mijlocească pentru popor înaintea lui Dumnezeu. Așa s-a orientat poporul de pe vremea lui Neemia, cu speranța în piatra unghiulară a întregii opere de reconstrucție, ca o coroană ridicată în structura orașului spre Dumnezeu, așa cum o exprimă prorocul Ieremia: „*Tu ești Dumnezeu cel mare și puternic*“ (Ier. 32.18).

În Noul Legământ, avem o altă imagine a Bisericii lui Cristos, care crește și se dezvoltă asemenea unui trup. Cei

cu adevărat credincioși alcătuiesc un trup duhovnicesc, ale cărui mădulare sunt strâns unite și legate între ele, fiind conduse de Cristos Însuși, Capul Bisericii Sale. Apostolul spune: *„Să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheștură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste“* (Ef. 4.15-16). Deci, accentul cade pe „*tot trupul*“ și pe o creștere „*în toate privințele*“, pentru a se realiza o slujire comună condusă de un singur Cap: Cristos Însuși. De aceea fiecare Biserică locală, expresie a Bisericii universale, aduce Domnului o slujbă spirituală comună.

Pentru ca acest gând să-l însuflețească pe fiecare credincios în parte și să câștige credit atât la nivelul Bisericii, cât și în viața fiecăruia dintre mădularele ei, se acordă o mare importanță creșterii sănătoase și slujirii rodnice. Pastorul sau duhovnicul nu reprezintă centrul Bisericii, ci Biserica se dezvoltă și crește, orientându-se către Domnul Isus Cristos, Care ne îndeamnă: *„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui“* (Mt. 6.33).

Dar cum putem, în viața noastră de toate zilele, să realizăm o slujbă comună, care să aibă într-adevăr un caracter duhovnicesc? Cum putem concepe o atmosferă în care credincioșii, focalizați asupra lui Cristos își slujesc unii altora? Aici ne ajută din nou textul cărții lui Neemia. Dar, să revenim mai întâi la exemplul cu piramida, care ne va ajuta să pricepem cum s-a procedat la Ierusalim, pentru împărțirea în diferite slujbe. Însă, de data aceasta, să privim piramida de sus în jos. În vârful piramidei, ca slujitor al tuturor, îl vedem pe marele preot. Numai el avea dreptul și datoria să intre în Locul Preasfânt din Templu, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului; dar tot prin el, Dumnezeu își făcea cunoscută voia Sa întregului popor. Apoi, marele preot era ajutat la slujbă de alți preoți, după cum se

precizează în textul Cronicilor: *„o mie șapte sute și zece de oameni viteji, puși în slujba Casei lui Dumnezeu“* (1 Cr. 9.13). Acești preoți, la rândul lor, erau susținuți de o altă echipă de oameni din spița leviților, ca slujitori în diferite locuri ale Templului. Slujba lor era împărțită cu multă grijă. O parte erau „*ușieri ai pragurilor*“, 212 la număr (v. 22), și aveau datoria să deschidă și să închidă ușile la timpul potrivit. Alții erau paznici, care „*privegheau asupra odăilor și visteriilor Casei lui Dumnezeu*“ (v. 26). Apoi veneau administratorii, care „*aveau grijă de uneltele pentru slujbă*“, - chei, lămpi, lopeți, numărându-le toate la intrare și la ieșire. Alții trebuiau să pregătească tămâia mirositoare (v. 30), iar alții administrau alimentele: făină, băuturi, untdelemn și se ocupau de coacerea „*pâinilor pentru punerea înaintea Domnului*“ (v. 32). Alții făceau curățenie în curțile Templului și împrejurul clădirii. Trebuie să menționăm că erau și cântăreți pentru a înfrumuseța slujba Templului.

Cu toate aceste, serviciul divin nu era complet, fără participarea întregului popor. Ceata preoțească a leviților trebuia să fie susținută de către întregul popor. Așa cum se relatează la Neemia 10, poporul credincios și înviorat s-a angajat să adune toate cele necesare pentru slujba Domnului. Locuitorii din întreaga țară a lui Israel aduceau a zecea parte din câștigul lor, întâi-născuți ai turmelor lor, diferite daruri din cereale, animale și impozitul pentru Templu; ba chiar și lemnele necesare pentru întreținerea focului pe altarul lui Dumnezeu. Ce priveliște măreață trebuie să fi reprezentat mulțimile de oameni care veneau din toate părțile la Ierusalim, toți fiind însuflețiți de aceeași dragoste, cu un scop unic, îndreptându-se către locul slujbei divine: Casa Domnului. Toți erau angajați într-o atmosferă de conlucrare într-un proiect bine determinat, pentru slujba duhovnicească, fiecare având de jucat un rol efectiv. O realitate care acoperea toată țara - care începea chiar de

la odaia preotului din Templu și se răspândea în sfințenie până în cătunele cele mai îndepărtate. Conștiința tuturor era trează și toți doreau să-și exprime bucuria și recunoștința față de Dumnezeu cel viu și plin de îndurare - de la ciobanul care păzea oile pe dealurile Iudeii și până la preoții care jertfeau pe altarul Domnului, cu toții fiind conștienți că slujesc Domnului, Dumnezeu lui Israel. Chiar cea mai mărunță lucrare era înnobilită de conștiința trezită a fiecărui locuitor credincios. Proorocul Zaharia declară din perspectiva viziunii sale, a unei slujbe desăvârșite: „...*va sta scris până pe zurgălăii cailor: «Sfinți Domnului!» Și oalele din Casa Domnului vor fi ca potirele de jertfă înaintea altarului»* (Zah. 14.20).

Dar în lumina Noului Legământ, acest tip de slujire are o mare însemnătate și pentru Biserica lui Cristos aici pe pământ. Apostolul Pavel încearcă să o transpună într-o pildă minunată, spunând: „*Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădulele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup*“ (1 Cor. 12.12). Apoi continuă descrierea, gândindu-se ce s-ar întâmpla, dacă piciorul ar spune: „Fiindcă nu sunt mână, pentru treburi mai folositoare, nici nu mă consider ca mădular din trup“. Sau dacă urechea ar reproșa: „Eu nu sunt ochi, de aceea nu fac parte din trup“. Și apostolul întreabă: „*Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul?*“ (1 Cor. 12.17).

Dumnezeu a găsit de cuviință în bunătatea Lui, să alcătuiască trupul Bisericii din diferite mădulare, dar pentru același scop. Astfel ochiul nu poate să-i reproșeze mâinii: „Nu am nevoie de tine!“ Nici capul să certe picioarele și să le zică: „Eu nu am trebuință de voi!“, ci toate mădulele sunt în armonie între ele, slujind întregului trup. În concluzie, apostolul Pavel spune: „*Voi sunteți Trupul lui Cristos, și fiecare, în parte, mădulele*

Lui“ (v. 27). Slujba pentru Domnul se dovedește practic în a ne sluji unii altora.

Putem practica orice profesie, lucrând într-un birou sau într-un atelier, în gospodărie sau îngrijind bolnavii; putem avea o funcție importantă sau una modestă. Ceea ce prezintă importanță este ca indiferent unde am fost așezați să trăim și să muncim, fiecare dintre noi să slujească așa încât să fie un martor adevărat al lui Cristos. Cei din jurul nostru trebuie să priceapă că noi suntem niște copii ai lui Dumnezeu, niște oameni născuți din nou, însuflețiți și conduși de Duhul lui Cristos. Atunci noi slujim semenilor așa cum își slujesc unele altora mădulele unui trup omenesc. Fie că sunt cântăreț, fie că sunt măturător, eu aparțin Trupului Domnului Isus Cristos. Toți cei ce sunt mădulare ale Trupului lui Cristos sunt pătrunși de viața și gândirea lui Cristos și sunt însuflețiți de Duhul Sfânt, Care face să se reverse asupra lor dragostea lui Dumnezeu. Și această dragoste determină fiecare acțiune în cadrul slujbei noastre pentru slava lui Dumnezeu. Atitudinea față de aproapele nostru este considerată din perspectiva slujirii lui Cristos, Care a declarat: „*Oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata*“ (Mt. 10.42). Țelurile nobile pe care ni le-am propus pentru viața noastră capătă valoare veșnică, fiind legate de slujirea noastră duhovnicească, în Numele Domnului, adică sub autoritatea Lui divină. Secretul unei vieți trăite sub autoritatea lui Dumnezeu este a fi pătruns de dragostea dumnezeiască.

2. Dar să ne punem întrebarea: În definitiv, ce a determinat, pe vremea lui Neemia, devotamentul poporului în slujba Domnului, printr-o activitate comună? Au fost oare siliți prin porunca lui Neemia? Dar acest întreg capitol nu conține nici măcar un singur cuvânt în privința aceasta. Cum se face atunci că totul merge fără dezacorduri, într-un ritm

foarte normal? Se aștepta fiecare israelit la o răsplată deosebită? Oare aceasta să fi stimulat slujirea poporului? Nu găsim, însă, nici un indiciu care să ne permită să ne dăm seama ce a pus în mișcare acțiunea poporului. Și de ce oare? Pentru că prezența lui Dumnezeu manifestată prin tălmăcirea Legii, și intervenția brațului Său dovedită prin izbăvirea poporului Său din robie, câștigase inima copiilor lui Iuda, așa încât toți, ca un singur om, au fost gata pentru slujba divină.

Deci, nu era vorba despre nici o presiune care să-i împingă pe oameni la slujire. Faptul că ei trăiau acum pentru Dumnezeu, slujind o cauză divină, era rodul unei convingeri personale și o problemă de conștiință. Nu Legea lui Moise era aceea care să-i constrângă pe oameni la slujbă, ci ei erau însuflețiți de dragostea față de această slujbă. De aceea totul se petrece în liniște, cu modestie, tainic, fiindcă așa lucrează dragostea adevărată.

Apostolul Pavel exprimă într-o formă remarcabilă felul în care lucrează dragostea și dovezile prin care se manifestă ea. După ce enumeră diferitele funcții ale mădularelor unite în Trupul lui Cristos, apostolul accentuează acea tainică forță care ne impulsionează spre slujba duhovnicească, asemănând dragostea lui Dumnezeu cu o licoare turnată în inimile credincioșilor prin Duhul Sfânt. Această licoare își face efectul într-un mod tainic, liniștit, blând și înviorător; or tocmai în aceasta constă puterea dragostei: ea este îndelung răbdătoare, plină de bunătate, nu pizmuiește și nu se laudă, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău, ci se bucură de adevăr, crede, nădăjduiește și știe să sufere totul. De aceea dragostea nu va pieri niciodată (vezi 1 Cor. 13.4-8).

Această dragoste este puterea care transformă radical ființa noastră lăuntrică. Dacă înainte era afișată cu litere groase firma egoismului nostru, acum, locul acesteia a fost luat de slujirea dragostei care spune: „Nu cum vreau eu, ci facă-se voia Ta!“

Poate că altădată se auzea numai glasul nostru și toți cei din casă trebuiau să ni se supună. Dar când începe să pătrundă murmurul blând al Duhului Sfânt într-o familie, voia Domnului trece pe primul plan. Înainte de a începe să slujim Domnului, dorințe necurate și poftă ascunse, diverse planuri și speranțe deșarte umpleau lăzile egoismului nostru. Dar unde pătrunde lumina lui Cristos, se schimbă situația. Acolo își fac loc dorințele, planurile și voia Domnului, așa cum ne îndeamnă Cartea Sfântă: „**Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu!**“ Poate că înainte Îl consideram pe Cristos Slujitoriul nostru, coborât din Cer ca să ne ajute în greutățile noastre. Dar iată că a intervenit o schimbare de roluri; noi am devenit slujitorii Lui. Împlinirea voii Sale și căutarea intereselor Împărăției Lui au devenit scopul suprem al vieții noastre. Principala noastră preocupare este slujirea lui Dumnezeu. Ne dăm bine seama că am fost răscumpărați pentru a deveni slujitorii Lui, și astfel binecuvântările divine se revarsă peste noi. O mare bucurie ne inundă sufletul, fiindcă slujba divină este o realitate pentru noi, căreia nu i se poate opune nimeni și nimic. Adevărații slujitori ai Domnului poartă Cerul în ființa lor, dovedind prin tot ce fac și prin tot ce spun că trăiesc pentru preamărirea Numelui lui Dumnezeu.

William Wolfsberger, un cunoscut scriitor contemporan, a căutat să expună starea credinciosului printr-o poveste. Astfel, el spune că Dumnezeu a sădit odată pentru fiii oamenilor o grădină minunată, în care se putea gusta din plin bucuria cerească, deși oamenii aveau și nevoi pământești. Însă, poarta acelei grădini a bucuriei nu li se deschidea decât celor care aveau un anumit gen de dorințe. Astfel, într-o bună zi, s-a oprit la poartă un om tare necăjit și îngrijorat. Deasupra porții, s-a auzit un glas care l-a întrebat:

- Ce dorești ?
 - Să fiu în culmea fericirii, a răspuns omul întristat.
- Dar poarta a rămas închisă.

O altă persoană care auzise despre grădina aceasta era un călător foarte ostenit de multele frământări ale vieții. Când acest om trudit a ajuns la poarta grădinii, a fost întrebat și el :

- Care îți este cea mai profundă dorință?

- Odihnă, a răspuns omul epuizat.

Dar poarta rămase închisă.

După o vreme, sosi un al treilea om care îl întâlnise pe Domnul Isus Cristos și acum în inima lui ardea dragostea pentru Mântuitorul. S-a auzit din nou vocea:

- Ce dorești ?

- O slujbă pentru Domnul Isus, răspunse bucuros călătorul.

Și chiar în clipa aceea poarta grădinii s-a deschis larg, iar servul lui Dumnezeu a putut intra înăuntru, spre fericirea Stăpânului său.

Da, într-adevăr, slujba pentru Domnul este ceea ce are o însemnătate măreață și veșnică. Prin ea se ajunge la o stare fericită, fiindcă Cristos ne spune: **„Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu“** (Ioan 12.26).